

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 23/2017-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. januára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť Medzinárodnej investičnej banky, Masha Poryvaeva 7, Moskva, Ruská federácia, zastúpenej advokátom JUDr. Danielom Futejom, CSc., Advokátska kancelária FUTEJ & Partners, s. r. o., Radlinského 2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 8 R 2/2014 z 13. októbra 2015 zverejnenom 20. októbra 2016 v Obchodnom vestníku č. 202/2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Medzinárodnej investičnej banky o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola doručená 21. decembra 2016 mailom a 27. decembra 2016 poštou sťažnosť Medzinárodnej investičnej banky, Masha Poryvaeva 7, Moskva, Ruská federácia (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 R 2/2014 z 13. októbra 2015 zverejnenom 20. októbra 2016 v Obchodnom vestníku č. 202/2016.

2. Sťažovateľka v súvislosti s reštrukturalizačným a následne konkurzným konaním vedeným okresným súdom pod sp. zn. 8 R 2/2014 proti úpadcovi [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „úpadca“), v ktorom bolo vydané sťažovateľkou napadnuté uznesenie, už v dvoch skorších sťažnostiach namietala porušenie svojich práv inými rozhodnutia okresného súdu, resp. Krajského súdu v Bratislave ako súdu odvolacieho, ktoré boli ústavným súdom vedené pod sp. zn. II. ÚS 867/2014 a sp. zn. II. ÚS 118/2016.

3. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky vo veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. II. ÚS 118/2016 ústavný súd uznesením zo 4. februára 2016 okrem prijatia sťažnosti na ďalšie konania rozhodol aj o odložení vykonateľnosť uznesenia okresného súdu z 20. októbra 2015 o zastavení reštrukturalizačného konania na majetok úpadcu, začatí konkurzného konania, vyhlásení konkurzu a ustanovení správcu konkurznej podstaty ([REDAKOVANÉ]). Uznesenie ústavného súdu zo 4. februára 2016 bolo doručené všetkým účastníkom a nadobudlo právoplatnosť 9. marca 2016. Následne ústavný súd nálezom sp. zn. II. ÚS 118/2016 z 10. augusta 2016, právoplatným 6. októbra 2016, sťažnosť sťažovateľky zamietol.

4. Poslednou sťažnosťou sťažovateľka namieta porušenie svojich práv uznesením okresného súdu sp. zn. 8 R 2/2014 z 13. októbra 2016 zverejneným 20. októbra 2016 v Obchodnom vestníku č. 202/2016 (aj keď v sťažnosti aj v jej petite uvádza nesprávny rok vydania tohto uznesenia), ktorým okresný súd rozhodol o zrušení správcu konkurznej podstaty úpadcu a menovaní nového správcu.

5. Podstata argumentácie sťažovateľky spočíva v namietaní nezákonnosti rozhodnutia schôdze veriteľov o zmene správcu konkurznej podstaty konanej 4. marca 2016 a v dôsledku toho aj nezákonnosti napadnutého uznesenia o zmene správcu z 13. októbra

2016 vydaného na základe rozhodnutia tejto schôdze veriteľov. Nezákonnosť rozhodnutí schôdze veriteľov konanej 4. marca 2016 sťažovateľka vidí v tom, že v čase konania tejto schôdze už ústavný súd svojím uznesením sp. zn. II. ÚS 118/2016 zo 4. februára 2016 rozhodol o odložení vykonateľnosti uznesenia o vyhlásení konkurzu (hoci toto uznesenie nebolo ešte doručené, ale jeho obsah bol známy z tlačovej informácie ústavného súdu zverejnenej na jeho webovej stránke).

6. V petite sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej označených práv napadnutým uznesením, rozhodol o jeho zrušení, priznal jej náhradu trov konania a zároveň odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca. Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania musí sťažovateľ pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom. Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

10. Ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde).

11. Ústavný súd konštatuje, že napriek tomu, že sťažovateľka koncipovala návrh prostredníctvom kvalifikovaného právneho zástupcu, tento návrh (v rozpore s § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde) nie je nikým podpísaný a k sťažnosti je pripojené také splnomocnenie, v ktorom (v rozpore s § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde) nie je uvedené že je udelené aj na zastupovanie pred ústavným súdom. K sťažnosti pripojené splnomocnenie sa vzťahuje na zastupovanie sťažovateľky ako veriteľa vo všetkých konkurzných a reštrukturalizačných konaniach vyhlásených alebo povolených v Slovenskej republike vrátane konania, v ktorom bolo vydané napadnuté uznesenie. Ďalším nedostatkom sťažnosti je zmätočné označenie samotného rozhodnutia, ktorým podľa sťažovateľky mali byť porušené ňou označené práva, keď sťažovateľka uvádza v sťažnosti i jej petite zjavne nesprávny rok vydania napadnutého rozhodnutia.

12. V súvislosti s uvedenými nedostatkami ústavný súd pripomína, že tento nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní

účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). V tejto súvislosti ústavný súd už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“ Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

13. Ústavný súd s poukazom na uvedené konštatuje, že sťažnosť vykazuje také nedostatky náležitostí predpísaných zákonom, ktoré zakladajú dôvod na jej odmietnutie už len z tohto dôvodu.

14. Napriek uvedenému ústavný súd predbežne posúdil aj meritum sťažnosti vzhľadom na jej identifikovateľnosť nezávisle od nedostatkov náležitostí sťažnosti a relatívnu jednoduchosť podstatnej sťažnostnej argumentácie a konštatuje, že v danom prípade je daný dôvod na odmietnutie sťažnosti aj pre jej zjavnú neopodstatnenosť. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že schôdza veriteľov konaná v namietanom reštrukturalizačnom, a potom konkurznom konaní 4. marca 2016 (na ktorej sa rozhodlo o zmene v osobe správcu konkurznej podstaty) sa konala síce po prijatí, ale pred dorúčením a nadobudnutím právoplatnosti uznesenia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 118/2016 zo 4. februára 2016, právoplatným 9. marca 2016 (o odložení vykonateľnosti uznesenia okresného súdu o zastavení reštrukturalizácie a vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu). Okresný súd napadnutým uznesením z 13. októbra 2016 rozhodol o odvolaní a menovaní správcu konkurznej podstaty na základe rozhodnutia schôdzy veriteľov zo 4. marca 2016

až po nadobudnutí právoplatnosti nálezů ústavného sůdu sp. zn. II. ÚS 118/2016 z 10. augusta 2016, právoplatným 6. oktůbra 2016 (o zamietnutí sťažnosti). Ústavný sůd vzhľadom na uvedené v danej veci nezistil Źiadne okolnosti, ktoré by mohli zakladať možnosť porušenia sťažovateľkou označených práv napadnutým uznesením okresného sůdu z 13. oktůbra 2016.

15. Ústavný sůd preto sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom sůde odmietol a vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ďalšími nárokmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2017